

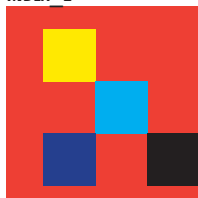
289

EL BUTLLETÍ

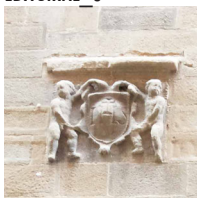
UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC_gener/febrer/març_2015

ÍNDEX

ÍNDEX 2

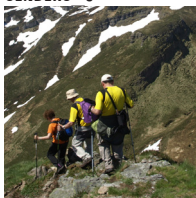

EDITORIAL 3

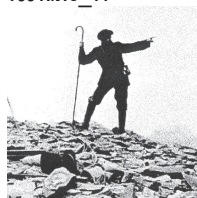
Casa Galadies

SENDERS 5

Castro Valnera

100 ANYS 11

1915

AQUÍ, ARA, AHIR 12

Ratrac

COL·LECTIVES 13

Pic del Garmo

ESCALADA 16

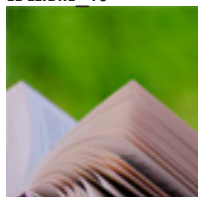
Roca Maura

LA FOTO 18

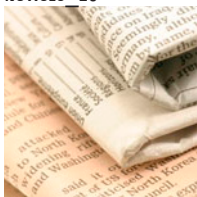

Edat sense fronteres

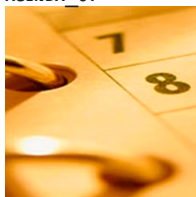
EL LLIBRE 19

NOTÍCES 20

AGENDA 31

Casa Galadies
Carrer de la Riera, 22
08500 VIC

Tel. 93 885 51 20
unioexcursionistavic.org

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Anna Comet
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Marta Gallach i Xavier Tarradas: Col·lectives
Jordi Anglada: El llibre
Alba Rovira: Notícies

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP
Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

La casa Galadies, actual seu de l'entitat.
Foto: **Pep Bisquert**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ
és responsabilitat dels seus autors

EDITORIAL

MANUEL GALADIES I DE MAS (1807/1884)

Potser aquesta serà una de les Editorials més llargues que faré com a President de l'Entitat, però considero que aquesta d'avui, és d'una rellevància excepcional.

Una gran feina iniciada cap allà l'any 1999 pel President Albert Baucells; després hi va continuar lluitant l'Eduard Comerma, quan va agafar el timó de l'Entitat, i no ha set fins aquest any 2015, després de quatre Junes i tres Presidents, que hem arribat a bon port.

Molts, hi hem posat el nostre granet de sorra i és molt difícil de recordar a tothom.

Es per això que vull agrair de tot cor a tots els qui d'alguna manera hi heu participat, perquè l'esforç esmerçat durant tots aquests anys, finalment ha tingut la seva merescuda recompensa.

Ara, us deixo que la historia parli...

Resolució del Ple de l'Ajuntament de Vic del 2 de Febrer del 2015:

"Notifico que en el Ple Municipal de la sessió celebrada el dia 2 de febrer de 2015, es va adoptar l'acord següent:

Atès que la Unió Excursionista de Vic, per la seva trajectòria esportiva i també per la seva gran aportació a la societat que l'envolta i sobre tot al món de la cultura, mereix el recolzament de l'Ajuntament de Vic.

Per tot això, S'ACORDA:

Aprovar la cessió a l'Entitat Unió Excursionista de Vic, de l'ús privatiu de la totalitat de l'edifici de titularitat municipal situat al carrer de la Riera num. 22, de Vic, conegut com Casa Galadies, pel desenvolupament de les activitats pròpies de l'Entitat, segons els seus Estatuts."

I ara que us sembla si mirem enrere?

On s'ha allotjat l'Entitat durant aquest més de cent anys d'història?...

1911 Temple Romà

1929 Carrer Mare de Déu de les Neus

1931 Carrer de la Ramada

1941 Carrer de Cardona

1947 Orfeó Vigatà

1950 Carrer Verdaguer

1973 Rambla Davallades

2003 Carrer de la Riera (Casa Galadies)

Reflexió...

No deixa de ser curiós, que durant aquests més de cent anys, l'Entitat pràcticament no s'ha mogut del centre històric de Vic.

Casa Galadies ... si les parets parlessin.

Galadies, un cognom que apareix i desapareix de Vic després d'haver brillat només durant dues generacions.

Segons l'arbre genealògic que es va trobar a l'arxiu de la casa, sembla que les primeres arrels provenen del poble francès de Mercœur (Regió del Loira) on vivia un tal Leonart Galadies, que era pagès.

Un fill seu, l'Antoni, el trobem al 1679 a Berga. Més tard veiem el seu descendent Hermenter Galadies a Guissona, i finalment arribem a l'Antoni Galadies i Castellort nascut a l'esmentada població al 1772. Antoni Galadies Castellort, es va traslladar a Vic i va ser una figura brillant en el seu temps, va ocupar càrrecs públics i es va casar amb Ignàcia de Mas, de Roda de Ter. Van tenir quatre fills: Teresa, Ignàcia, Dolors i Manuel. Aquest darrer, va ser el continuador de la casa i la va comprar a l'any

1846. Amic de Jaume Balmes, va exercir d'advocat, va ser Batlle de la ciutat i un personatge molt important a Vic.

Va morir solter i el seu patrimoni va anar a parar la seva germana Dolors, casada amb Francisco Sadurní. Així va extingir-se la branca viril Galadies i amb ella el nom.

La casa, construïda al 1588 i reformada al 1858 per la família Galadies, és l'edifici civil més antic de Vic en ús.

Quan els jesuïtes s'establiren per primera vegada a Vic, hi romangueren fins al 1621, any en el que es van traslladar al carrer Sant Just.

L'estil arquitectònic de la casa, és del Renaixement i la pedra (gres de Folgueroles) és la mateixa que hi ha a la façana de l'Hospital de la Santa Creu.

S'hi féu esculpir en marbre l'aspecte de la casa vista de front i de migjorn en una placa posada a la llinda del portal.

La casa Galadies es reconstruí en la part immediata del carrer de la Riera a principis de 1855, continuà el 1856 i el 1858 s'amplià el portal posant la clau de l'arc de marbre de Carrara i gravant en ell, la façana de la casa i la galeria del darrere.

El balcó és posterior. És més baix que el terra de la sala i es veu sobreposat. És degut a que les famílies de l'alta societat (segles XVI i XVII) volien sortir quan passava el poble ras en el dies de festa, però sense barrejar-s'hi.

El Dr. Junyent, al referir-se a la casa, diu que constitueix una bona mostra, gairebé única a Vic, de l'arquitectura renaixentista per la seva façana i escala típiques.

Durant la guerra civil de l'any 1936-39 va ser bombardejada i va perdre l'ala esquerra, perdent-se definitivament al construir-se la casa veïna a la dècada dels 1970.

Cap a l'any 1980 va ser rehabilitada pels arquitectes Jacint Raurell i Sebastià Solà.

Un granet de sorra...

En Miquel Saborit fa memòria.

Els meus passos van ser, intentar aconseguir les claus d'aquell local (l'actual secretaria) que sempre havia vist molt adient com a seu de l'entitat. Resulta

que, després de parlar-ne en algunes reunions de la Junta de l'Edu Comerma es constata que no hi havia manera que es formalitzés la paraula de la cessió del baixos (antic Punt Jove). A vegades les coses no són tan ràpides i per descomptat, ningú te les porta amb safata. Llavors, vaig proposar a la Junta, si els semblava bé, que jo mateix ho anés a demanar. L'endemà vaig anar a l'Ajuntament (Dept. Cultura) i vaig sol·licitar que, si ens podien donar les claus, ens hi aniríem instal·lant progressivament. Em van dir si podia passar el dia següent, ja que ho havien de parlar amb el regidor, crec que era en Xevi Solà.

Un dia després, em van fer firmar un senzill document i em van donar les claus. Vaig quedar sorprès per la facilitat i la col·laboració mostrada.

Quan vaig portar les claus a la Junta, els hi vaig dir que ens hi podíem instal·lar quan volguéssim i que encara que en aquell moment, només eren uns pocs metres quadrats de la casa, havíem fet un primer pas, ja que creia que poc a poc i evidenciant la nostra presència, amb el temps, potser ens la deixarien gestionar. Vaig insistir que era molt important que es veiés la porta oberta, llum i una persona atenent de cara al públic amb uns horaris regulars. Que el lloc era molt bo, uns baixos en el nucli històric de Vic i que la casa, s'avenia molt bé a una entitat centenària com la nostra.

Em feia por que els nostres socis la veiessin com una casa vella i atrotinada. Per això, vaig suggerir que la decoració havia de ser l'adequada a un centre excursionista, un club alpí o un refugi de muntanya, en la que s'hi veiessin els nostres distintius, sobretot a la sala noble (perquè quedés clara la nostra identitat), que fos oberta al públic i que en diferents actes, l'anés coneixent molta gent.

Doncs ja ho veieu! han calgut molts anys, però amb paciència i tenacitat, finalment l'Entitat se'n pot sentir ben mereixedora.

Felicitats!

Pep Bisquert.
President de a la Unió Excursionista de Vic

 SENDERS

EL CASTRO VALNERA, APRENENT DE PIRINEU.

Observant el Castro Valnera des del
Pico de la Miel.

Baixant al collet de la Piluca amb el Castro al fons

La frontera nord de la província de Burgos amb Cantàbria, concentra els últims cims de la serralada Cantàbrica que, ja lluny dels Pics d'Europa, van perdent alçada, abans d'arribar a les muntanyes del País Basc.

És en aquest sector, on hi trobem el massís del Castro Valnera, que tot i tenir una alçada modesta de 1.718 m, presenta bona part de l'any unes condicions de vertadera alta muntanya amb una panoràmica excepcional que en dies de bona visibilitat permet veure des de l'interior de la "Meseta Castellana", fins a la badia de Santander.

Itinerari:

Des de la comarca de Las Merindades al nord de la província de Burgos, agafem la

El cim del "Castro" amb 1.718 m, presenta un espai allargat amb grans lloses de pedra, trams herbats i canals espectaculars i perillosos que davallen més de 1.000 m pel vessant de Cantàbria.

BU-572 que puja per la zona anomenada de Las Machorras, fins al coll del Portillo de la Lunada de 1.313 m, en el límit amb la província de Santander.

Tot i estar avançada la primavera, ens estranya trobar aquest port de muntanya tancat, donat el gruix de neu que encara hi ha al vessant càntabre.

L'endemà ens assabentem, que és tan minsa la circulació per aquesta via, que és habitual que estigui tancada bona part de l'any.

Deixem el vehicle en una eixamplament de la carretera, davant la cruïlla que puja a una base militar de la qual veiem diverses antenes i radars.

També veiem pel vessant de Burgos, alguns vells remuntadors d'una petita estació d'esquí.

Els últims metres del Castro Valnera.

Marxem a peu en direcció sud-est per un camí carener, on iniciarem la primera pujada a l'Alto de las Corvas i seguidament al Pico de la Miel (1.563 m). Continuem per un camí ben marcat pel mig de matolls baixos, que aviat entra a una zona kàrstica, plena de pedres amb esquerdes que hem de sortejar, buscant el millor pas.

En una punta de roca molt marcada, un camí herbat amb forta pendent, baixa cap al collet de la Píluca (1.421 m) i flanquejant sense perdre alçada, creua un rierol abans de pujar al coll de la Pirulera (1.512 m) on veiem l'espectacular cara nord del Castro Valnera.

En aquest punt i per un sender molt marcat, iniciarem l'última pujada al cim, al qual arribarem en poc més de 20 minuts. El cim del "Castro" amb 1.718 m,

presenta un espai allargat amb grans lloses de pedra, trams herbats i canals espectaculars i perillosos que davallen més de 1.000 m pel vessant de Cantàbria. Retornant uns metres cap a l'aresta pel camí on hem arribat, davallarem cap a la dreta pel vessant sud. Aviat arribem a unes grans lloses de pedra, on regalima l'aigua de la neu que es va fonent, cap al coll anomenat de la Canal (1.432 m), on el corriol fa un gir de 180° i pren un bonic senderol que pel mig del bosc, arriba a la pista forestal de la vall de Bernacho (1.080 m), plena de típiques cabanes "pasiegas" fetes de pedra.

Seguirem per aquesta pista poc més d'un parell de quilòmetres fins arribar de nou a la carretera BU-572 que puja al port de La Lunada.

Una furgoneta accedeix a pujar-nos

L'espectacular vessant càntabre, vist des del cim.

fins al petit veïnat de La Lunada, on continuem a peu per la carretera poc més d'un km, fins arribar de nou al cotxe.

El cim del Castro Valnera

El cim, amb 1.718 m d'alçada, està al límit nord de la província de Burgos a la frontera amb Cantàbria i està en plena divisòria d'aigües entre dos mars, donat que, les que davallen pel vertiginós vessant nord arriben al mar Cantàbric, a través dels rius Pas i Miera, mentre que pel vessant sud, arriben al Mediterrani, mitjançant els rius Trueba, Nela i Ebre. El massís del Castro Valnera, ofereix

dos costats ben contrastats, aixecant-se pel nord 1.400 m sobre la vall del Pas, amb vessants herbats de forta pendent, tallats per franges rocoses, amb un paisatge abrupte i hostil modelat per antigues glaceres.

La banda sud, té un relleu més suau, donat que s'aixeca sobre un desnivell menor, amb un paisatge kàrstic, ple de coves i dolines, enmig de valls de conca més tancada.

Des del cim, la panoràmica és excepcional, amb fantàstiques vistes de la Cantàbria Oriental i Central, que permet de veure fins i tot, la costa de Santander, distant uns 35 kms.

La vall de Bernacho (típica cabana "pasiega").

Fitxa tècnica:

Alçada màxima: Castro Valnera (1.718 m)

Inici: Coll del Portillo de Lunada (1.313 m)

Desnivell acumulat de pujada: 550 m

Desnivell acumulat de baixada: 780 m

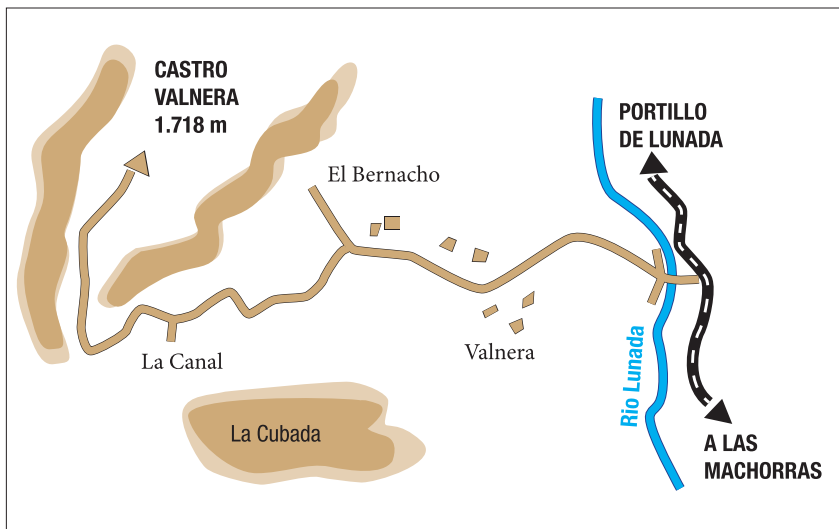
Dificultat: Mitjana, corriols herbats i pedregar, cal prestar atenció amb els estimbals dalt el cim.

Horari: 4 hores (del Portillo de la Lunada fins a la BU-572)

Distància: 12,7 kms

Tot i estar avançada la primavera, ens sobta trobar tancat el coll del Portillo de la Lunada.

L'accés més fàcil al "Castro", és el camí que nosaltres vam utilitzar a la tornada del cim.

Joan Conill_Vic

Acabades les festes de Nadal, els excursionistes vigatans no van afluïxar en les seves activitats, tot i que l'hivern va fer-se sentir amb força a principis de febrer del 1915, quan s'arribà a una temperatura mínima de -13º a l'observatori de Sant Julià de Vilatorrada.

Provaren de fer una excursió a Viladrau el dia 10 de gener que van suspendre per la pluja. A finals del mateix mes van fer una festa folklòrica-musical al Temple Romà amb el director de l'Orfeó de Manresa, Joaquim Pecanins i Rosa Miró. Es va haver d'adequar la sala per augmentar l'aforament i protegir l'entrada principal del fred per a fer més confortable l'estada del públic.

Pel febrer, surten decidits a fer una exploració seriosa del dolmen de la Serra de l'Arca on després de desbrossar i netejar les pedres no troben cap resta d'os ni de ceràmica que els recompensi la feina feta. Intenten de nou l'excursió a Viladrau amb l'ambició de fer la travessa del Montseny, passant pel Matagalls, dormint a Sant Marçal, continuant cap a Santa Fe i fins a Breda. Utilitzen el tren fins a Balenyà i carruatge fins a Viladrau, però un dia ventós i fred, amb abundància de neu als cims, els fa desistir de fer la travessia. Opten per visitar l'església de Viladrau i retornar el mateix dia a Vic a peu fent 4 hores de caminada, passant per Fàbregas, Puig l'Agulla i Saladeuras.

No hi faltà tampoc la nota folklòrica sobre el gaig, ocell imitador, sorollós i devorador que després de descriure la fauna entre l'animal i Sant Josep, sentencià la dita popular: "Gaig ets, gaig seràs, per més que mengis, mai estaràs gras".

"Els excursionistes fa 100 anys"

Anaren també cap a ponent i ascendiren a la costa de la Noguera (prop de la creu de Gurb) per estudiar les clapisses de pedres i cercar-hi sepultures.

No es van oblidar tampoc de fer conferències, com les de l'artista Oleguer Junyent, que va explicar les experiències d'un viatge a la Xina, a Corea i al Japó, i una altra a càrrec del president Mossèn Josep Gudiol tractant l'antiga litúrgia del Dijous Sant.

En aquest butlletí nº 13 també hi sortí publicat un article comentant un document d'herència del pare del bandoler Perot Rocaguinarda que van trobar a l'arxiu Episcopal. No hi faltà tampoc la nota folklòrica sobre el gaig, ocell imitador, sorollós i devorador que després de descriure la fauna entre l'animal i Sant Josep, sentencià la dita popular: "Gaig ets, gaig seràs, per més que mengis, mai estaràs gras".

Més enllà del butlletí de l'entitat, m'ha cridat l'atenció un article de la Gazeta de Vic publicat en aquest període referint-se als Boy Scouts. Comenta que el nou moviment de caràcter sectari, creixent entre els joves, vol inculcar, potenciar i millorar la raça exercitant pràctiques d'exploració de la muntanya fent-se valer per si mateixos i apartant-los de la pràctica de la vida cristiana. Els consideren un clars competidors dels nostres excursionistes. Tot plegat curiós,

que l'entorn excursionista actual per conceptes diferents del moment no tingui encara bona sintonia amb aquest tipus de col·lectiu.

La troballa d'una petita notícia del dia 1 de febrer de 1915 a la Gazeta referent als concursos d'esports de neu, pot tenir una certa transcendència en la història dels excursionistes vigatans. La notícia en qüestió es fa ressò de l'augment de circulació d'autos direcció a Ribes de Freser en motiu de la celebració dels Concursos d'Esports de Neu on de ben segur hi prenen part alguns vigatans i algun representant del Centre Excursionista de Vic. En properes notícies apareix el

nom de Josep Sans (membre de junta) com a persona que va assistir als concursos i posteriorment va fer-ne una conferència. Aquesta notícia contrasta amb les afirmacions que l'historiador Francesc Roma fa en el llibre dels "100 anys de l'Excursionisme a Vic". Diu que la primera vegada que es té constància de la pràctica d'esports de neu a Vic és al Temple Romà i a Gurb el gener del 1920 després d'una nevada. Dit això, 5 anys de diferència (1915-1920) ens podrien indicar que els vigatans van conèixer els esports d'hivern més aviat del que ens pensàvem, l'altra cosa és, si els van practicar.

Lluís Santanach_Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

Benvinguda neu!

Uns anys amb més quantitat i d'altres amb menys, l'arribada de l'hivern, omple amb el seu mantell blanc les nostres muntanyes, indicant l'inici de la temporada d'esquí i altres esports relacionats.

És l'hora de l'obertura de les estacions d'esquí, que cada any s'esforcen per oferir novetats, serveis i més quilòmetres de domini esquiable.

Actualment, a cada estació, durant les nits i matinades, un exèrcit de màquines ratraç recorren els pendents de les pistes per a deixar-les en les condicions més òptimes pels usuaris.

Anys enrere, els cavalls de potència d'aquestes modernes màquines, eren suplerts per una colla de voluntaris que baixaven esquiant amb aquests grans corrons intentant fer la mateixa feina. Aquests grans cilindres per aplanar la neu, eren pujats a la part alta de les pistes, moltes vegades a peu, amb tirs d'animals, amb arrossegadors rudimentaris o amb petits motoretos que hi van anar incorporant.

Els esquiadors d'abans, de ben segur que no pagaven "forfait", ni tampoc eren tan exigents!

Joan Conill_Vic

PIC DEL GARMO NEGRO (3.066 m)

(Des del Balneari de Panticosa)

En aquesta ocasió, ens desplaçem al Valle de Tena per assolir un cim de tres mil metres. Els pics Argualas, Garmo Negro i Algas configuren un massís granític que s'aixeca sobre el Balneari de Panticosa. L'objectiu, és assolir el Garmo Negro, i sobre la marxa, ens plantejarem també l'Argualas. El Garmo és el 3.000 més occidental dels Pirineus i és un mirador formidable. Són dos cims d'alçada similar, de baixa dificultat tècnica, però serà una excursió dura degut al desnivell a superar. Farem nit al refugi Casa de Piedra (1.636 m) al costat del balneari de Panticosa.

Ens reunim 20 companys el dia 27 de setembre a les dues del migdia en el punt de trobada habitual. Avui només

hem d'arribar al refugi Casa de Piedra, al balneari de Panticosa. Per davant tenim quatre hores i mitja de cotxe. Fem el viatge tranquil·lament i arribem just al punt per instal·lar-nos i baixar a sopar. El balneari de Panticosa està ubicat en el pirinenc Valle de Tena, a 1.630 m d'alçada. L'accés el fem per una carretera que serpenteja per dins un congost, el qual està a uns 8 quilòmetres des del poble de Panticosa. Aquesta via, havia estat en temps remots una ruta de contrabandistes i pastors camí de França. Una vegada instal·lats, val a dir que el tracte rebut pel responsable del refugi és amable i el menjar molt bo. Tot gaudint del sopar, anem agafant forces pel que ens espera l'endemà: aproximadament

uns 1.500 m de desnivell positiu.

Arriba per fi el moment de llevar-nos per començar la ruta. Mentre esmorzem comentem la meteorologia que, pel què ens han comentat, no sembla que hagi de ser molt benèvola (probabilitat de pluja del 95%). A un quart de set del matí, sortim del refugi per iniciar l'excursió.

Comencem a les fosques per intentar avançar-nos al mal temps i pujar millor. En qüestió de cinc minuts, el cel estrellat que veiem dóna pas a la foscor dels núvols que sembla que han de portar la pluja. Nosaltres no ens desanímem i comencem a enfilarnos bosc amunt amb la llum dels frontals. La pujada és dreta i no dóna treva. Ens l'agafem amb calma i a pas constant. Al voltant de dos quarts de nou, anem sortint del bosc. És un bon moment per menjar i beure alguna cosa. Comença a clarejar. El paisatge al nostre voltant ha canviat bastant, el bosc deixa lloc a un circ pedregós amb el nostre objectiu a la vista.

És una llàstima que la boira no ens deixi contemplar les vistes que hi ha des del cim, que han de ser fantàstiques.

Les vistes són precioses arreu. Podem comprovar que des del sector d'Ordesa s'acosta una cortina d'aigua que ve en la nostra direcció. És qüestió d'anar tirant i no aturar-nos massa. L'objectiu següent és el coll d'Argualas (2.950 m). Quan l'assolim, la pluja ja ens ha atrapat i, tot i que és un plugim moderat, es conxorxa amb el vent i ens fa passar fred i sentir-nos incòmodes.

Ens tapem i abriguem degudament i decidim acabar de pujar fins al cim que ara tenim a tocar. Són les deu del matí quan trepitgem el cim del Garmo Negro (3.066 m). És una llàstima que la boira no ens deixi contemplar les vistes que hi ha des del cim, que han de ser fantàstiques. No ens torbem massa, ja que fa fred i continua la pluja, una foto de grup i avall. Anem baixant amb precaució pel terreny pedregós que hem pujat. A un quart de dotze arribem al mateix punt on havíem parat a refer forces i aprofitem de nou per a menjar alguna cosa.

Continuem cap al balneari amb les intermitències de la pluja que no acaba de parar del tot. Arribem als cotxes cap a dos quarts de dues, xops i feliços.

Ha estat una sortida dura, en la qual el temps no ens ha acompanyat, però hem fet la nostra ascensió a un cim de molt desnivell, que hem superat sense dificultats, i amb l'orgull de ser els únics d'haver-hi arribat aquest dia. Però com és característic de les sortides col·lectives, ens ho hem passat d'allò més bé i també n'hem gaudit malgrat la meteorologia. Fent gala d'aquell refrany que diu: "al mal temps bona cara", només ens queda tornar cap a Vic pensant en la propera excursió.

Per a saber-ne més:

Avui explicarem una llegenda de l'entorn del balneari de Panticosa que no es remunta massa temps enrere, i que expliquen la gent de la regió.

Succeí al gener de 1899. En aquelles dates i potenciat pel rei espanyol Ferran VII, el balneari de Panticosa era el destí

típic de vacances de la noblesa europea. Anys enrere, el balneari era el centre d'aigües termals més important d'Europa, i per això el príncep Edmond de Polignac juntament amb la seva muller Winnareta Singer i el músic francès Maurice Ravel, s'hi havien desplaçat a passar el Nadal. Un matí, una cambrera del balneari va explicar a Winnareta la llegenda sobre una jove infanta espanyola que estava de lluna de mel per la zona. Al veure la bellesa de l'entorn, no va poder evitar la temptació d'anar a patinar pel preciós llac gelat. No va adonar-se d'una zona d'esquerdes que hi havia i va enfonsar-se dins l'aigua. El marit que contemplava l'escena, va precipitar-se a salvar la seva estimada i caigué també dins l'aigua. Els dos van quedar atrapats per sempre sota les aigües gèlides del llac de Panticosa. Tant li va agradar la història a Winnareta, que va demanar a Ravel que composés una obra musical en honor a la infanta morta. Ravel només va tardar una nit a compondre-la (Pavana per a una infanta difunta). La nit de reis, Ravel la va tocar al piano. L'endemà, quan sortiren a passejar, van veure la fantasmagòrica imatge de la infanta i el seu marit, dansant sobre el gel, mentre s'escoltava de fons la melodia de la Pavana de Ravel.

Per si teniu temps i us voleu quedar a la zona:

-La zona dels banys de Panticosa per a relaxar-se.

- Rafting i hydrospeed al riu Gállego

- Hi ha més de 50 itineraris panoràmics per la zona de mig dia, per fer rutes tranquil·les: Mirador de la Reina, Ibones de Bachimaña, etc.

- Parc d'esports d'aventura a Biescas.

- Visita a Sabiñánigo del Pirenarium. Es tracta d'un parc on es representen a escala els principals espais naturals i edificis emblemàtics del Pirineu.

— — — — —
Dates de realització : 27 i 28 de Setembre de 2014

Cartografia: Panticosa i Formigal
1:25.000 Ed. Alpina

Desnivell: 1.400-1.500 m de desnivell positiu i negatiu.

Horari aproximat: Unes 4 hores de pujada i unes 3 h 30 min més de baixada.

Marta Gallach i Xavier Tarradas_Vic

ROCA MAURA L'ESTARTIT

VIA PUNXADITS 120m 6a

Sempre que pensem on anirem a escalar el cap de setmana, habitualment se'ns acudeixen les zones clàssiques de Catalunya, com Vilanova de Meià, Roca Narieda, Montserrat, etc.

La zona que proposem en aquest butlletí, surt de la normalitat i ens trasllada vora el mar a la localitat de L'Estartit, concretament al massís de Roca Maura.

Roca Maura ens ofereix tres o quatre itineraris, on podem gaudir d'un excel·lent calcari tot i la modesta alçada que té.

En aquest número, hem escollit el que creiem que pot ser l'itinerari més atractiu, ja que gaudeix d'un magnífic rocam, enmig d'un entorn espectacular. Tot i que caldrà dominar la tècnica de l'auto-protecció, és un itinerari per gaudir d'una bona estona d'escalada.

Oberta per: Josep Grau i Josep Mulà el maig del 2013.

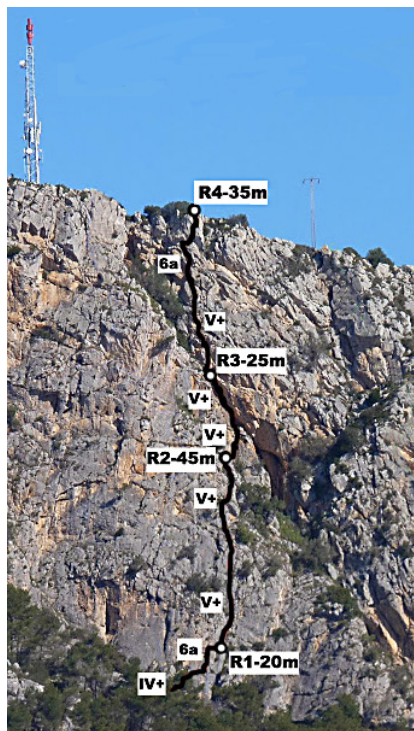
Material: 14 cintes (alguna de llarga), semàfor d'"Aliens" i "Càmelots" fins el groc.

Època: Primavera, tardor i hivern. A l'estiu és un forn.

Compromís: Mig.

Orientació: Sud.

Roca: Calcari molt bo. Anar en compte en algun punt de blocs de l'últim llarg.

Aproximació: De L'Estartit, pugem en direcció a la urbanització Torre Moratxa, tot pujant pel carrer que ressegueix la paret. Podem aparcar just a sota en un petit espai d'on surt un petit corriol que ens durà fins a peu de via en poc més de 5 minuts.

Descens: Seguim per una pista ampla i quan fa un gir a la dreta agafeu un corriol que ens deixarà al carrer on hem aparcat. Cal creuar una xarxa de protecció de caiguda de pedres.

Roca Maura ens ofereix tres o quatre itineraris, on podem gaudir d'un excel·lent calcari tot i la modesta alçada que té.

Descripció:

1er llarg: S'inicia gairebé en comú amb la Poseidón, marxem a la dreta a buscar una bavaresa lateral que ens deixa al peu d'un diedre exigent ben protegit, amb diverses opcions per superar-ho, hi trobem la R1 a la nostre dreta. 20 metres, 1 pont de roca, 1 tascó, 1 pitó i 1 parabolts.

2on llarg: Enfilem recte amunt per una successió de plaques que van evitant la vegetació i la roca dubtosa.

A la part final trobem una fina placa de peus i equilibri protegida per un pitó que ens dona pas a la reunió.

45 metres, 5 parabolts, 2 pitons i un pont de roca.

3er llarg: Baixem uns metres fins situar-nos al peu d'uns blocs verticals que escalem fins arribar a una curiosa i àmplia cova, seguim amunt a través d'una placa on la textura i les formes de la roca canvien totalment i on caldrà protegir. 25 metres, 2 pitons i 2 ponts de roca.

4art llarg: Sortida física amunt i anem enllaçant curts desploms amb fissures de varies mides, cal anar amb compte en la part final de la via amb els grans blocs inestables. Curta travessa lateral amb ambient, i en no res, som al cim de Roca Maura. 35 metres, 4 parabolts i un pont de roca.

Miquel Gracià_Vic

L'EDAT NO TÉ FRONTERES

El nostre soci veterà Josep Aguilar Corts, ens fa arribar la present fotografia commemorativa d'aquesta excursió a la Pica d'Estats, en la qual queda palès que l'edat no és cap impediment per assolir els 3.143 m d'aquest cim tan emblemàtic.

Onze muntanyencs d'Osona i un de Barcelona, molts d'ells socis de la nostra entitat van acompanyar a finals d'agost del 2014 a l'amic Josep Aguilar de Calldetenes, que als seus 85 anys pujava la "Pica" per 17ª vegada.

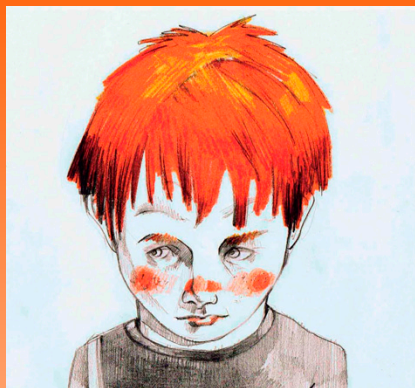
Després d'una magnífica vetllada al refugi de Pinet, amb el popular guia Patric i la seva guitarra, tots els components van realitzar l'excursió pel vessant francès en un ambient de companyonia i amistat que en tot moment va presidir aquesta sortida tan especial.

Dins aquest grup, mereix també una menció especial, l'amic Josep Sicart de 80 anys, tot i la pròtesi de genoll que porta implantada.

A la foto, podem veure d'esquerra a dreta, a dalt: J. Franc (63 anys), A. Cortés (61 anys), J. Aguilar (85 anys), J. Sicart (80 anys) i J. Campà (71 anys). A baix: L. Pla (70 anys), F. Dòniga (73 anys), J. Martí (61 anys), J. Crespi (56 anys), J. Montanyà (68 anys) i E. Garell (64 anys).

Si sumen les edats d'aquests veterans muntanyencs: 752 anys, evidentment que no arribem a l'alçada de la "Pica", però 752 m, curiosament és l'alçada d'Espinelves, del Turó Gros del Montnegre, de l'Oratori de Sant Isidre de la Garrotxa, de la muntanya de Santa Bàrbara a Horta de Sant Joan, del cim del Montgó al País Valencià o del Puig Castellot a Mallorca.

Cap de Redacció

Pèl de panotxa

JULES RENARD

TRADUCCIÓ D'ANTONI CLAPÉS

PÈL DE PANOTXA. Jules Renard.
Editorial Sidillà.

El protagonista d'aquesta novel·la, és un nen sensible i menystingut pel sol fet de ser pèl roig.

El seu pare a penes es comunica amb ell i la seva mare li té posat el dit a l'ull. Malgrat que actua tant bé com els seus dos germans, la mare sense cap condescendència aprofita qualsevol moment per escarmentar-lo sovint davant de tots.

El pobre noi, al qual anomenen Panotxa, en comptes de rebel·lar-s'hi, es resigna davant la persistència d'un comportament que s'ha convertit en habitual.

Amb la murrieria característica dels germans petits, en Panotxa serà capaç d'esquivar els retrets i la mofa amb una gran subtilesa. I també, a poc a poc, anirà desenvolupant les seves idees personals, que es diuen així perquè cal guardar-les per un mateix, com el més preuat dels aliats.

Pèl de panotxa és un clàssic de la literatura francesa que ens mostra una versió gens edulcorada d'una infantesa, en un poble de la França rural de finals del segle XIX.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

NOTÍCIES

JORNADA TÈCNICA DE SEGURETAT I ALLAUS

El passat mes de gener, la Unió Excursionista de Vic va organitzar una jornada tècnica sobre seguretat en terreny nevat i rescat de víctimes d'accidents d'allau. El grup estava format per 12 cursetistes, de totes les edats i diferents nivells, del club i d'altres clubs, practicants d'esquí de muntanya, raquetistes, alpinistes o practicants d'altres activitats en terreny nevat. Un grup molt heterogeni però molt ben avingut, disposat a aprendre i col·laborar.

El monogràfic es va dividir en una sessió teòrica i una de pràctica. La sessió teòrica es va realitzar al local del club situat a la Casa Galadies de Vic. Va constar de dues parts, en la primera es van explicar conceptes sobre el terreny, la neu i el grup, així com la

combinació del Butlletí de perill d'allaus amb l'Escala de classificació del terreny d'allaus i els coneixements i capacitats tècniques i físiques del grup per tal d'escollir l'itinerari més segur. En la segona part, es va explicar el protocol d'autorescat de víctimes d'allau mitjançant el dispositiu de cerca de víctimes d'allau (arva), que són els passos que s'han de seguir en cas que el nostre grup sigui sorprès per una allau i algun, o alguns dels membres del grup quedin enterrats: la cerca primària, la cerca secundària, la cerca fina, la cerca multivíctima, el sondatge en espiral, el paleig estratègic i els primers auxilis. La sessió pràctica, finalment, es va realitzar al coll de Pimorent, en territori francès, degut a l'escassetat de neu de les zones més pròximes de les capçaleres del Ter i el Freser. Equipats amb esquís, raquetes o a peu, els alumnes van fer pràctiques de rescat amb arva. Es va realitzar el protocol de

Practicant la tècnica del sondatge.

Localització i desenterrament d'una de les suposades "víctimes".

funcionament dels arves per tal de comprovar que tots funcionessin correctament, tant en emissió com en recepció. A continuació es va fer l'observació sobre el terreny de les condicions de la neu i la seva correlació amb el butlletí de perill d'allaus previst per aquell dia i en aquella zona. Posteriorment, es va fer una simulació d'accident per una allau, on es va enterrar prèviament una motxilla amb un arva en emissió. Els participants van poder localitzar l'arva, sondejar i desenterrar la suposada víctima. Després de dinar, es va continuar amb les pràctiques de recerca multivíctima i el protocol per localitzar les víctimes segons el tipus d'arva del que es disposava, comprovant el temps que es tardava en localitzar-les. També es va fer una simulació de rescat organitzat amb múltiples víctimes i amb múltiples rescatadors, on es va explicar i practicar la manera d'actuar en aquests casos. Es va poder observar també, un tall estratigràfic i les diferents capes de neu que componen el mantell nival i la posterior comprovació de la consistència i la resistència a la fractura amb el test de la

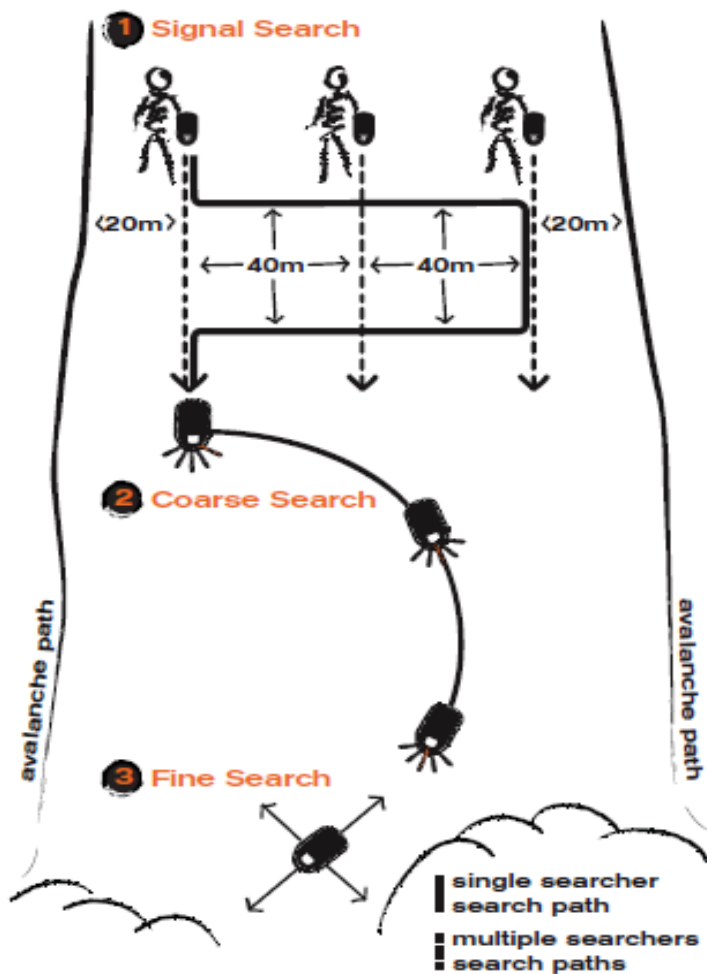
pala. Finalment, es va realitzar l'enterrament de dues "víctimes", dues cursistes molt valentes es van prestar a ser enterrades. Equipades amb una emissora, ben abrigades i protegides, van ser colgades de neu que a més es va comprimir per tal d'experimentar què se sent quan s'està enterrat. Tota una experiència!

Va ser un curs molt profitós, gràcies per una part, als instructors per la seva paciència i motivació, així com als alumnes per la seva col·laboració i disposició per aprendre i gaudir aprenent, i per l'altra, a les condicions meteorològiques que van acompanyar: el cel blau, les temperatures agradables i el vent suau van fer que es pogués aprofitar la jornada fins a pondre's el sol.

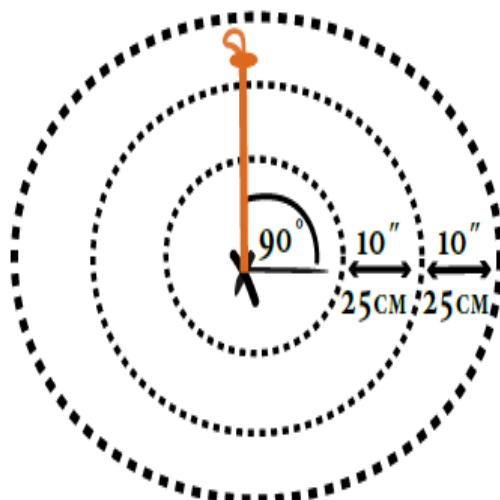
A la Unió creiem que el coneixement i la formació són les millors eines per minimitzar el risc d'accident en les nostres activitats a muntanya i gaudir amb seguretat del que més ens agrada, per això periòdicament realitzem aquestes jornades de seguretat en terreny d'allaus, a més d'altres cursos i activitats formatives que podeu consultar a la web del club: www.unioexcursionistavic.org.

ESQUEMA SIMPLE PROTOCOL RECERCA VÍCTIMES D'ALLAUS

RECERCA DVA

+ SONDEIG

+ PALEIG

1.5 x
burial depth

Alba Rovira_Vic

ENTITAT

Aplec de Montdois

El diumenge 14 de desembre de 2014 va tenir lloc un nou Aplec de Montdois, celebrat al Santuari de Montdois, conegut com la catedral de les Guïlleries.

Hi van assistir unes 200 persones que varen gaudir d'esmorzar per a tothom i van estar acompanyats, entre altres persones, de la cantant Glòria Terricabres i de l'alcalde de Rupit.

Es varen cantar nades amb en Manel Marso; el Doctor Castanyer, rector de Rupit i el mossèn del Far varen celebrar la missa i, finalment, els assistents varen ser obsequiats amb un sorteig de 26 premis, tot entre 7 o 8 focs.

Cessió de la Casa Galadies a la Unió

El dilluns 2 de febrer va ser un dia de celebració per la Unió Excursionista de Vic ja que en el Ple de l'Ajuntament de Vic, es va decidir per tots els vots a favor, excepte el de la CUP, la cessió de l'ús privatiu de la Casa Galadies a la nostra Entitat.

Des de fa molts anys que la Unió Excursionista de Vic està situada en aquesta casa històrica de la ciutat i se n'ha fet càrrec del manteniment amb l'ajuda de l'Ajuntament. Finalment, en podrem seguir gaudint i en podrem seguir tenint cura. No cal dir que la

Junta Directiva de l'Entitat va rebre aquesta notícia amb especial alegria.

Gran nit per la Unió Excursionista de Vic a la Festa de l'Esport

El divendres 6 de febrer va tenir lloc la Festa de l'Esport Vigatà en la qual es va premiar als millors esportistes del 2014 i es van donar diferents reconeixements a tots els esportistes que haguessin fet medalla d'or en Campionats de Catalunya o bé podis a nivell espanyol o internacional. També es varen fer diferents reconeixements a persones destacades de diferents entitats de la ciutat. En el cas de la Unió Excursionista de Vic, l'escalador Miquel Saborit va rebre un reconeixement per la seva trajectòria en l'escalada dintre l'Entitat.

Pel que fa als nostres esportistes cal destacar l'esquiadora i corredora de muntanya Anna Comet que es va endur els dos nomenaments als que optava: Millor Esportista Femenina i Millor Esportista Absoluta del 2014.

També es va nomenar a en Jordi Sales entre els tres millors tècnics, l'Erola Bisquert entre els tres millors esportistes promesa i en Ferran Latorre com a millor esportista masculí, tot i que finalment cap dels tres no varen ser els finalistes. Per altra banda, tot aquest llistat d'esportistes de l'entitat varen rebre aquest reconeixement:

Andreu Grau , Anna Comet, Blanca Foix, Cristina Bertran, Erola Bisquert, Guillem Parcerisas, Josep Viñas Soler, Júlia Massagué, Laura Rami, Eduard Girabent, Lúdia Barri, Martí Nogué, Melibea Quintana, Paula Alsina, Aniol Bisquert, Jordi Sales, Anna Aguilar i Virgínia Güell.

Finalitzat un nou curs d'alpinisme

El dijous 18 de febrer es va fer la cloenda d'un nou curs d'alpinisme de la Unió Excursionista de Vic.

Aquest curs 2015, amb 12 alumnes, va tornar a formar amants de la muntanya i de l'alpinisme que varen fer les diferents pràctiques a Cellets, al Pedraforca i a Ull de Ter tal i com estava previst. La meteorologia ha permès realitzar gairebé completament tot el que estava programat.

Els alumnes van acabar molt contents del curs, amb ganes de fer més pràctiques i, molts d'ells, d'apuntar-se al curs d'escalada amb roca que tindrà lloc la propera primavera.

ESQUÍ DE MUNTANYA

4 Podis a Vallter

El dissabte 27 de desembre de 2014 va tenir lloc la Cronoescalada de Vallter Territori d'Isards. Va ser un dia fred i protagonitzat per un fort vent que va fer que la cursa s'hagués d'escurçar força. Un bon equip de la Unió Excursionista de Vic hi va participar amb bons resultats en les diferents categories.

Cal destacar la victòria de la Júlia Massagué en categoria cadet, la 2a posició de l'Erola Bisquert en categoria júnior, la 3a posició d'en Ton Massagué en categoria veterans i en Jaume Palau va ser el vencedor en màsters.

Erola Bisquert i Júlia Massagué guanyen la primera individual de la temporada

El diumenge 4 de gener va tenir lloc la tradicional Traça Catalana a la zona de Les Angles, al Capcir. Va ser una cursa protagonitzada per la manca de neu i per un terreny molt exigent i tècnic, però que no van impedir que es pogués dur a terme una bona cursa. Com ja és habitual, uns quants esquiadors de l'Entitat hi van prendre la sortida. Cal destacar la victòria de l'Erola Bisquert en la primera prova individual de la temporada en categoria júnior, seguida de la Jana Vila i de la Maria Illa.

En categoria cadet, la Júlia Massagué també va ser la més ràpida.

Dues medalles al Campionat de Catalunya d'esquí de muntanya

El diumenge 11 de gener es va disputar el Campionat de Catalunya d'esquí de muntanya en la modalitat individual. Es va realitzar a l'estació d'esquí andorrana de Grau Roig i el recorregut, tot i que les condicions de neu no van ser massa òptimes, va ser espectacular.

Cal destacar els dos podis de la Júlia Massagué en categoria cadet femení que es va penjar la medalla d'or, i en categoria júnior, l'Erola Bisquert va guanyar la medalla de plata.

Pel que fa a les categories màster 40 i màster 50, en Ton Massagué, i en Jaume Palau respectivament varen ser 4ts.

Dos podis al Campionat d'Espanya de crono i sprint

El cap de setmana del 17 i 18 de gener es va disputar el Campionat d'Espanya de les disciplines de cronoescalada i sprint d'esquí de muntanya a l'estació aragonesa de Cerler amb la participació d'alguns esquiadors de l'Entitat que hi van anar representant la

Selecció Catalana d'esquí de muntanya. Així cal destacar les dues medalles de plata de les nostres esquiadores: el dissabte, a la prova de cronoescalada, la Júlia Massagué va ser 2a en categoria cadet i l'Erola Bisquert, en categoria júnior, va quedar a les portes del podi, va fer bona part de la prova en 2a posició, però finalment va ser 4a. L'endemà es van disputar els sprints i els papers es varen intercanviar entre les dues esquiadores. En aquest cas, l'Erola Bisquert va aconseguir la plata en categoria júnior i, en categoria cadet, la Júlia Massagué va ser 4a.

Bona participació i bons resultats a Andorra

El dissabte i diumenge 24 i 25 de gener es van disputar dues proves més d'esquí de muntanya, dins de la Copa del Món i de la Copa d'Espanya.

L'Erola Bisquert hi va participar com a membre de la Selecció Espanyola d'esquí de muntanya i puntuava per la Copa del Món. A part de l'Erola, el dissabte la participació de la Unió Excursionista de Vic va ser força alta i el diumenge més reduïda.

Dissabte es va disputar la individual de Font Blanca. Una prova llarga que sortia i arribava de la zona de la Coma d'Arcalís. Cal destacar la 3a posició en categoria cadet de la Júlia Massagué de la Copa d'Espanya i en la classificació de la Copa del Món en categoria júnior l'Erola Bisquert va ser 10a i

3a espanyola. També hi van participar en Ton Massagué, en Marc Pujol, en Lluís Plans i en Jordi Godayol.

Diumenge va tenir lloc la cronoescalada amb la victòria de la Júlia Massagué en categoria cadet en Copa d'Espanya i l'Erola Bisquert va ser 9a en categoria júnior en la classificació de la Copa del Món, va ser la 2a espanyola.

Pere Rullan i Marta Garcia guanyen la Crono Núria

El dissabte 31 de gener va tenir lloc la 2a Crononúria, Memorial Ramon Casadevall.

Tot i l'amenaça de mal temps, finalment es va poder fer gairebé tot el recorregut original. Es va sortir des del Santuari de Núria i es va acabar just a sota de la pala final del Noucreus, per evitar el perill de l'acumulació de neu dels dies anteriors.

La cursa organitzada per la Unió Excursionista de Vic, juntament amb Vall de Núria, era també Campionat de Catalunya de cronoescalada.

Els guanyadors absoluts varen ser en Pere Rullan i la Marta Garcia, seguits per en Joan Reyné i l'Andreu Sarrà, en homes, i de l'Anna Comet, esquiadora de la Unió Excursionista de Vic i de l'Eli Beltran.

Cal destacar la victòria de la Júlia Massagué en categoria cadet femení i en Jaume Palau va ser segon en màster 50 i la 6a posició de l'Arnau Palau en categoria júnior.

Bon mundial per la Júlia Massagué

Del 6 al 12 de febrer va tenir lloc el Campionat del Món d'esquí de muntanya a la zona Suïssa del Valais. Es van disputar totes les disciplines i els millors esportistes del món de totes les categories hi van prendre part. Cal destacar la participació de la jove esquiadora de la Unió Excursionista de Vic, la Júlia Massagué que hi va participar com a membre de la Selecció Espanyola.

La Júlia va disputar tres proves i, en totes elles, va entrar entre les 10 millors. Els resultats varen ser 7a a la vertical, 8a als sprints i 9a a la individual.

Més podis pels nostres esquiadors

El dissabte 14 de febrer va tenir lloc una nova prova de la Copa d'Espanya i de la Copa Catalana d'esquí de muntanya, concretament de cronoescalada, que es va disputar a La Molina.

La cronoescalada sortia de la zona baixa del telecabin d'Alp 2500 i finalitzava al final del mateix telecabin per a les categories més grans i compartien l'arribada amb les categories més joves, tot i que aquestes, sortien d'uns metres més amunt.

Cal destacar els diferents podis que van aconseguir els nostres esquiadors. En categoria cadet la guanyadora va ser la Júlia Massagué, en categoria júnior l'Erola Bisquert i en categoria veterans en Ton Massagué va ser 3r. També van participar en Jaume Palau i l'Arnau Palau.

L'endemà es varen disputar els sprints de la Copa d'Espanya amb dos podis més: tant l'Erola Bisquert, com la Júlia Massagué varen ser 2es en les categories júnior i cadet respectivament.

Amb aquesta prova finalitzava la Copa Catalana de curses verticals amb bons resultats

també pels nostres corredors: la Júlia va guanyar en cadet, l'Erola Bisquert va ser 3a, l'Arnau Palau 5è entre els júnior, en Ton Massagué va ser 3r en veterans i en Jaume Palau va ser el guanyador en categoria màster.

Altres esquiadors de la Unió han anat participant en diferents proves.

SENDERS

Mori Josep Barniol, col·laborador durant molts anys de la Secció de Senders

El passat 11 de Febrer, va morir a l'edat de 78 anys, el company de la Secció de Senders, Josep Barniol i Erra.

Col·laborador incansable fins fa pocs mesos, va haver de deixar l'activitat del Senders a causa d'una malaltia que el va anar apartant de les caminades habituals i de les mil i una gestions i que en Josep realitzava dins la secció de l'entitat.

Com vam dir, no fa tant temps a un altre company de secció: "Siguis on siguis ... sempre més caminaràs amb nosaltres"

El PR. C-41 alterat a Sant Joan del Galí

El PR. C-41 (Sender de Gurb), ha quedat afectat en el seu recorregut a l'alçada de Sant Joan del Galí (km 16,355 del recorregut), per culpa d'una bretolada realitzada en el pont metàl·lic que supera el voral de l'Eix Transversal.

Totes les planxes reixades de la base del pont han estat sostretes i el pas del mateix, s'ha convertit en un perill.

Com a mantenidors del Petit Recorregut, hem comunicat la incidència a l'Ajuntament de Gurb, promotor del Sender, per buscar en breu la millor solució per tractar el problema i normalitzar de nou l'itinerari.

ORIENTACIÓ

La Unió acull el clínic d'orientació 2015 de la FCOC

El dissabte 17 de gener es va celebrar a la Sala d'Actes de la Unió Excursionista de Vic el Clínic d'Orientació 2015, una trobada organitzada per la Federació de Curses d'Orientació de Catalunya (FCOC).

La FCOC va fer arribar als clubs les novetats de la temporada 2015 i va refrescar diferents aspectes relacionats principalment amb la gestió i organització de curses, les llicències federatives, el reglament, la cartografia, el sistema de cronometratge SportIdent o el material de la federació que cedeix als clubs. Una cinquantena d'orientadors d'arreu de Catalunya i de la majoria de clubs catalans

es van citar a Vic per rebre aquestes informacions i a la vegada unificar criteris a l'hora d'organitzar una cursa d'orientació a peu, en bicicleta de muntanya, un rogaine o un raid d'aventura.

Bons resultats dels nostres orientadors a la 1ª Cursa Copa Catalana La Virreina

El diumenge 1 de febrer es va disputar la primera cursa de la Copa Catalana en modalitat de a peu amb més de 400 corredors, tots disposats a encetar la temporada de la millor manera possible: gaudint d'un recorregut "gourmet" tècnic i físic que va tenir content i distret a tot el personal.

La bona climatologia (fred però amb un sol generós i mediterrani), es va afegir al circuit i va convidar a córrer de valent durant tot el recorregut.

Un cop tancada la meta es va aprofitar per donar el premi de les diferents modalitats i categories de Copa Catalana del 2014. Com sempre els corredors del UE Vic van estar força protagonistes en pràcticament totes les categories i modalitats: A Peu: 21A. 2ª Cris Bertran, 21B. 2ª Anna Aguilar, D35. 2ª Virgínia Güell, 3ª Melibea Quintana, 4. Adela Illamola i 5ª Anna Turró, H35. 1.- Miquel Marimon, 2on Jordi Sales, H50, 3er Josep Bruguera, i la pedrera que va molt forta: H12 2on Andreu Grau, H14, 1er Aniol Bisquert, 3er Martí Nogué, H16 1er Guillem Parcerisas, H18 4art, Nil Armengol (a menys d'un punt del tercer).

A més a més en categoria de Raid Aventura 1ers Laura Rami i Eduard Girabent, i també 2ons en Rogaine.

Després d'això, i quan ja el públic estava més glaçat que el iceberg del Titànic, es varen repartir els premis de la cursa que s'acabava de disputar.

Els nostres corredors no s'en van anar sense recollir alguns premis:

H14.- 1er. Pau Coll, 2on. Martí Nogué, 3er.

Andreu Grau, D10. 2ª Lidia Grau, D21B,. 2ª Elena Berezhnaya, D21 A, 3ª Cristina Bertran, H21A, 3er. Xavier Roure, D35. 1ª Adela Illamola, H35. 2on Miquel Marimon.

Primera prova d'orientació a la "liga española" de la temporada

El cap de setmana del 14 i 15 de febrer es va disputar la primera prova d'Orientació a peu corresponent a la Lliga Espanyola 2015, que a més a més corresponia al XIV Trofeu Costa Blanca Internacional d'orientació (puntuable per la lliga mundial en les categories de dones i homes elit).

En total hi han participat més de 850 corredors/es d'onze països diferents, participant en les diverses categories (entre D-H 12 fins a D-H 65).

Com ja és habitual en les curses estatals, les curses han abraçat tot el cap de setmana, disputant-se dissabte la de mitja distància i diumenge la llarga.

En categories d'elit s'han endut el trofeu: en dones la russa Svetlana Mironova (campiona del món de llarga distància) i en homes el suec Jonas Leandersson (campió del món 2014 de relleus).

Per els nostres corredors ha set un cap de setmana d'aprenentatge i competició d'alt nivell, entre ells cal destacar:

D-21 B . Cris Bertran (8ª), D35-A . Adela Illamola (9ª), H-40. Juli Serrat (9è) i Jordi Arumí (15è)., H21A, els dos "Xevis" (Xavier Roure i Xavier Arumí) s'ha disputat el 17è i 18è lloc, en H35- A, l'incombustible Ivan Catllà en 15 lloc i l'Aniol Bisquert s'estrenava en la categoria de H16, obtenint una bona posició final en la llarga distància (15è).

També es va aprofitar la ocasió per donar els premis de la temporada passada i dos dels nostres corredors van obtenir premi en la categoria d'esprint:

L'Adela Illamola 3ª de D35., i en Jordi Domènech 4rt en H35.

Crònica del Campionat de Catalunya de relleus 2015

El passat diumenge, dia 22 de febrer es va celebrar la cursa més divertida i entranyable de tot el calendari de la Copa catalana i campionats de Catalunya... La genuïna i única cursa de relleus, on el concepte d'equip és més present que mai i on, arriscats i intrèpids orientadors, s'atrevien a córrer tot el circuit amb una o altre disfressa, mirant (no sé per què) de que fos el més incòmode possible... Vàrem poder veure de tot: Monjes i capellans, pirates, escocesos, jugadors de rugby, hippies i heavies... i fins i tot raïms de diversos colors i mides corrent entre els boscos i els camps... sospitosament del Vic... (Ah! també i vam trobar en Wally. Tenim la fotografia de la sortida en massa que ho demostra).

La climatologia va acompanyar a la festa i es va poder córrer en unes condicions boníssimes, i amb l'espectacular teló de fons de la muntanya de Montserrat.

El mapa d'escala 1:10000 molt complet, tècnic i divertit, estava dividit per dues zones totalment diferenciades: A l'oest un terreny muntanyós i emboscats que demanava força habilitat en la lectura de corbes de nivell i de traça en esquivar els verds més verds. A l'est, una zona molt més planera i on les quadrícules dels camps convidaven a una partida d'escacs molt interessant... i ràpida! La secció d'Orientació va participar amb 12 equips (havien de ser 13... però ja se sap... a la ciutat dels Sants hi ha certa superstitió...), i el resultat va ser més que satisfactori doncs a més a més de passar-ho molt bé i de no fer el préssec (vàrem fer el raïm que està molt millor), van haver-hi tres equips que van pujar als podis:

Homes Cadet:

2 ns.- L'equip Mirinda format per en Martí Nogué i Pau Coll.

Dones Veteranes:

2es L'Equip Xarel.lo, format per l'Adela Illa-

mola i la Melibea Quintana.

Homes Sènior:

3 ers - L'Equip Ull de Llebre, format per l'Eduard Solé, Eduard Girabent i en David Rodríguez.

Tots els altres equips (menys un de cadets que va ser eliminat) van quedar entre els 10 primers de la seva categoria.

També vam tenir sis corredores en la cursa d'iniciació adults.

(Per veure resultats complets: <http://www.clubcoc.cat/sportident/bruc/res.html>)

Al final però es va decidir per votació el premi més important del dia: el de la millor disfressa!!!

Malauradament al estar tant a prop del monestir de Montserrat el premi se'l va endur l'església, representada per tot un seguit de monjos, monges i capellans (amb confessorari inclòs). Però com sempre la UE Vic d'orientació va sucra podi i vam quedar segons.... i com que anàvem previnguts i preparats, teníem un premi per el corredor/ ora que acabés la cursa amb més globus sense esclatar, el podi va ser el següent: 1 i 2 (Empatats a 5 globus) Martí Nogué i Clara Pañella, i en 3 lloc amb 4 globus l'Arlet Sales.

CURSES DE MUNTANYA

Victòria d'en Xevi Vidal a Súria

El diumenge 25 de gener es va disputar la 4a prova del circuit ARCS de curses de muntanya a Súria. Una prova de 12 km amb 1.000 m de desnivell positiu.

El corredor de l'Entitat, en Xevi Vidal va ser el corredor més ràpid i es va plantar a meta en primera posició. Aquest bon resultat el confirma com a dominador del circuit ARCS 2015 a falta d'una prova que tindrà lloc el 8 de febrer.

Doble podi en curses de muntanya: Xevi Vidal i Anna Comet

El dissabte 14 de febrer va finalitzar el circuit ARCS de curses de muntanya. Un circuit de curses de muntanya que es disputa a la zona del Solsonès i que consta de 3 proves.

Cal destacar la victòria global d'en Xevi Vidal després de pujar en dues ocasions al podi i finalitzar 4rt en la darrera prova.

Per altra banda, el diumenge 15 de febrer es va disputar la Hivernal de Campdevànol amb una marató i una mitja marató. Cal destacar la victòria de l'Anna Comet en la mitja marató.

ESCALADA

Inauguració de la Cova d'en Serrallonga

El dijous 12 de febrer es va inaugurar la sala de bloc "La Cova d'en Serrallonga", una sala de boulder situada just al costat del rocòdrom Joan Colet de Vic.

Hi van assistir el President de l'Entitat, en Pep Bisquert, en Miquel Saborit, responsable de la sala de bloc i diferents membres de l'Ajuntament, com l'Anna Erra i la Montserrat Rovira. També hi van venir alguns escaladors que van fer una demostració i es va fer un petit brindis.

AGENDA

març-juny 2015

SENDERS

Del 30 de març al 5 d'abril

Viatge commemoratiu dels 25 anys de SENDERS a l'illa de Madeira

FORMACIÓ

4 a 17 de març

14 i 15 de març

Curs d'esquí de muntanya de nivell I

Curs d'esquí alpí infantil

Curs d'esquí de muntanya per a joves

Esport a l'Escola

7 i 10 de maig

Curs d'Excursionisme

21 de maig a 3 de juny

Curs d'escalada en Roca nivell I i II

ENTITAT

27 d'abril

Assemblea Ordinària

ORIENTACIÓ

1 de març

IV Rogaine d'Osona

ESCALADA

21 de març

Campionat de Catalunya d'Escalada de dificultat Trofeu Mercat del Ram

CURSES DE MUNTANYA

Maig (a concretar)

Cursa Virtual del Cremallera de Núria

JOVES

Inici finals de juny

Sortides i jornades de muntanya i escalada per a Joves (es publicaran les dates a la web)

SORTIDES COL·LECTIVES

1 al mes aproximadament

Consultar la web per concretar dates

+ INFORMACIÓ

93 885 51 20

www.unioexcursionistavic.org

Saps que...

Tal com vam esmentar, la Secció de Senders de l'Entitat, ha deixat d'organitzar les sortides col·lectives mensuals, malgrat segueix amb la seva tasca de manteniment dels dos petits recorreguts que gestiona, el PR C-40 de Vic a Sant Pere de Casserres i el PR C-41, Sender de Gurb. Qualsevol incidència que hi veieu, us agrairem sempre que ens ho comuniqueu. Gràcies.

